

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 5Co/86/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5913200538
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 04. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dagmar Cabadajová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5913200538.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dagmar Cabadajovej a členov senátu JUDr. Miroslava Jamrich a JUDr. Gabriely Veselovej v právnej veci navrhovateľa: UNITED FINANCIAL GROUP LTD., so sídlom Suite 108, Premier Building, Victoria, Mahe, Seychelská republika, registrácia: Seychelly, číslo medzinárodnej obchodnej spoločnosti: 035414, zast. JUDr. Lukáčová & partners, s. r. o., so sídlom Mostná 72, 949 01 Nitra, IČO: 47237244, proti odporcovi: Slovenská republika, Ministerstvo spravodlivosti SR, Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Ružomberok č. k. 5C/7/2013-226 zo dňa 14.10.2013, takto

rozhodol:

Krajský súd rozsudok okresného súdu v časti výroku napadnutého odvolaním, ktorým súd návrh zamietol v časti o zaplatenie náhrady škody v sume 8.164,71 eur a v časti výroku o náhrade trov konania p o t v r d z u j e .

Rozsudok okresného súdu v časti výroku nenapadnutého odvolaním ponecháva n e d o t k n u t ý .

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom prvostupňový súd zastavil konanie v časti o zaplatenie náhrady škody v sume 11.500,70 eur. Návrh v časti o zaplatenie náhrady škody v sume 8.164,71 eur zamietol. Odporcovi priznal náhradu trov konania titulom hotových výdavkov vo výške 107,63 eur, ktoré mu navrhovateľ je povinný zaplatiť do 3 dní od právoplatnosti výroku tohto rozsudku.

Súd prvého stupňa svoj rozsudok odôvodnil poukazom na vykonané dokazovanie na základe, ktorého dospel k nasledovným skutkovým a právnym záverom:

Podľa § 3 ods. 1 písm. a) z.č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom ku dňu 27.8.2010 (konanie dobrovoľnej dražby, kde najvyššie podanie vo výške 60 000 eur urobil Y. Q.), štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci nezákonným rozhodnutím.

Podľa § 4 ods. 1 písm. a) bod prvý z.č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom ku dňu 27.8.2010, vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak škoda vznikla v občianskom súdnom konaní alebo v trestnom konaní a ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 5 ods. 1 z.č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom ku dňu 27.8.2010, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

Podľa § 6 ods. 1 z.č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom ku dňu 27.8.2010, ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

Podľa § 15 ods. 1 z.č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom ku dňu 27.8.2010, nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadosť") s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

Podľa § 16 ods. 1 z.č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom ku dňu 27.8.2010, ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

Podľa § 17 ods. 1 z.č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom ku dňu 27.8.2010, uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa § 19 ods. 1,2,3 z.č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom ku dňu 27.8.2010, právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, plynie premlčacia lehota odo dňa doručenia (oznámenia) rozhodnutia. Najneskôr sa právo na náhradu škody premlčí za desať rokov odo dňa, keď bolo poškodenému doručené (oznámené) rozhodnutie, ktorým mu bola spôsobená škoda; to neplatí, ak ide o škodu na zdraví alebo škodu spôsobenú rozhodnutím podľa § 7 a 8. Lehota neplynie počas predbežného prerokovania nároku podľa § 15 odo dňa podania žiadosti do skončenia prerokovania, najdlhšie však počas šiestich mesiacov.

Podľa § 524 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému. S postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené.

Podľa § 151 md ods. 1 písm. i) Občianskeho zákonníka, záložné právo zaniká ak sa vykonalo bez ohľadu na rozsah uspokojenia veriteľa.

Podľa § 489 Občianskeho zákonníka, záväzky vznikajú z právnych úkonov, najmä zo zmlúv, ako aj zo spôsobenej škody, z bezdôvodného obohatenia alebo z iných skutočností uvedených v zákone.

Podľa § 559 ods. 1 Občianskeho zákonníka, splnením dlh zanikne.

V tomto konaní uplatňuje navrhovateľ voči štátu, v mene ktorého koná Ministerstvo spravodlivosti SR náhradu škody, ktorá mu podľa jeho tvrdenia bola spôsobená uznesením Okresného súdu Ružomberok zo dňa 3.10.2007 č.k. 5Er/341/2006-19, ktorým bol schválený príklep udelený na exekučnej dražbe dňa 4.9.2007 vykonanej súdnym exekútorom JUDr. Jánom Franekom, so sídlom exek. úradu N. Y. dňa 4.9.2007, napriek tomu, že neboli splnené zákonné podmienky (prednostný záložný veriteľ nedal súhlas na vykonanie dražby), nakoľko nedošlo k jej úplnému uspokojeniu jeho pohľadávky voči dlžníkom R. R. a Y. R.. Výška škody v návrhu na začatie konania bola určená rozdielom medzi sumou, za ktorú bola nehnuteľnosť v konečnom dôsledku na dražbe konanej dňa 27.8.2010 vydražená t.j. 60 000 eur a sumou, za ktorú by bola bývala nehnuteľnosť vydražená na dražbe konanej dňa 7.12.2007 keby nebolo

bývalo vydané nezákonné rozhodnutie Okresného súdu Ružomberok, t.j. 79 665,41 eur = 19 665,41 eur. V nadväznosti na čiastočné späťvzatie návrhu na začatie konania po začatí pojednávania, navrhovateľ uplatňuje voči štátu náhradu škody vo výške 8 164,71 eur, čo predstavuje rozdiel sumy 66 387,84 eur t.j. výška pohľadávky zabezpečenej záložným právom celkom v zmysle zmluvy o záložnom práve a zostatku výťažku z dobrovoľnej dražby konanej dňa 27.8.2010 po odpočítaní odmeny dražobníka s náhradou hotových výdavkov a nákladov dražby (60 000 eur - 1776,88 eur).

V prvom rade súd konštatuje, že v konaní mal preukázanú právnu subjektivitu navrhovateľa na základe predložených aktuálnych listín a to osvedčenia o registrácii spoločnosti navrhovateľa, ktoré bolo vystavené dňa 13.5.2013 a z ktorého vyplynulo, že navrhovateľ bol zaregistrovaný v Seychelskej republike ako medzinárodná obchodná spoločnosť dňa 13.3.2007, taktiež z osvedčenia o výkone funkcie zo dňa 13.5.2013 vyplynulo, že navrhovateľ bol zaregistrovaný ako medzinárodná obchodná spoločnosť pod registračným číslom 35414 dňa 13.3.2007, zaregistrovaným sídlom spoločnosti je Victoria Corporate Agents (Proprietary) Limited, Suite 108, Premier Building, Victoria, Mahe, Seychelly a súčasným konateľom spoločnosti je Anne Magdalene Pool z les Mammeles, Mahe, Seychelly. Taktiež v konaní bola spochybňovaná odporcom aktívna vecná legitímácia navrhovateľa, konkrétne, či má pohľadávku voči manželom R. R. a Y. na základe úverovej zmluvy, ktorá bola zabezpečená záložným právom. V tomto smere súd konštatuje, že takisto navrhovateľ súdu predložil všetky potrebné doklady k preukázaniu tejto tvrdenej skutočnosti a to úverovú zmluvu č. 0/0267/06 zo dňa 4.1.2006, ktorá bola uzavretá medzi veriteľom Prington Leasreal spol. s r.o., IČO: 36546542 manželmi R. R. a Y. R. ako dlžníkmi, takisto zmluvu o záložnom práve k nehnuteľnosti č. 0/0267/06 zo dňa 4.1.2006 uzavretú medzi spoločnosťou Prington Leasreal spol. s r.o., IČO: 36546542 ako záložným veriteľom a manželmi R. R. a Y. R. ako záložcami dňa 4.1.2006. Napokon navrhovateľ súdu predložil tiež zmluvu o postúpení pohľadávok č. 0/0267/06 uzavretú dňa 7.3.2007 medzi spoločnosťou Prington Leasreal spol. s r.o. ako postupcom a Y.G. ako postupníkom, predmetom ktorej bola práve pohľadávka postupcu voči manželom R. a Y. R. na základe úverovej zmluvy č. 0/0267/06 zo dňa 4.1.2006 vo výške 1 500 000,- Sk s príslušenstvom zabezpečená blankozmenkou a zmluvným záložným právom k nehnuteľnostiam evidovaným na LV č. XXX k.ú. a obec K., zároveň bola súdu predložená zmluva o postúpení pohľadávky medzi postupcom Y. U. a postupníkom spoločnosťou navrhovateľa uzavretá dňa 4.7.2007, predmetom ktorej bola vyššie označená pohľadávka vrátane jej zabezpečenia. Pokiaľ teda navrhovateľ tvrdí, že jeho pohľadávka voči dlžníkom nebola plne uspokojená následkom nezákonného rozhodnutia tunajšieho súdu, súd konštatuje, že predmetná pohľadávka mu patrí a teda je daná aktívna vecná legitímácia navrhovateľa.

V ďalšom súd sa zaoberal posudzovaním námietky premlčania vznesenej odporcom, ktorý uviedol, že navrhovateľ mohol svoje právo na náhradu škody realizovať na súde prvýkrát dňa 29.5.2008, kedy najneskôr mohlo byť právnej zástupkyňi navrhovateľa doručené rozhodnutie Ústavného súdu SR (nález Ústavného súdu SR nadobudol právoplatnosť práve dňa 29.5.2008) a od tohto dňa začala plynúť trojročná premlčacia lehota, ktorá skončila dňa 29.5.2011, pričom návrh na začatie konania bol v tejto právnej veci doručený súdu až dňa 29.1.2013 a teda celkom zjavne po uplynutí premlčacej lehoty. Podľa § 19 z.č. 514/2003 Z.z. vyplýva, že právo na náhradu škody sa premlčí za 3 roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode, zároveň upravuje, že ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, plynie premlčacia lehota odo dňa doručenia rozhodnutia, ktorým bolo zmenené alebo zrušené právoplatné rozhodnutie. V tomto prípade je zrejmé, že ku vzniku škody malo dôjsť podľa tvrdenia navrhovateľa až po doručení zrušovacieho rozhodnutia, nie predtým. Neskoršia vedomosť navrhovateľa o vzniku škody t.j. po doručení zrušovacieho rozhodnutia je v tomto prípade založená na objektívnom dôvode, nakoľko táto škoda mala vzniknúť až po doručení zrušovacieho rozhodnutia, konkrétne dňa 27.8.2010, kedy sa konala opakovaná dražba, na ktorej bol príklep udelený Y. Q., ktorý urobil najvyššie podanie vo výške 60 000 eur, keď v tomto konaní navrhovateľ uplatňuje práve rozdiel medzi výťažkom z tejto dobrovoľnej dražby kráteným o odmenu dražobníka, jeho hotové výdavky a náklady dražby a výškou zabezpečenej pohľadávky celkom na základe zmluvy o záložnom práve. Jedná sa o prípad, keď dôsledok nezákonného rozhodnutia sa mal prejaviť neskôr t.z. majetková ujma mala vzniknúť až po zrušovanom rozhodnutí. A preto podľa názoru súdu subjektívna premlčacia doba nemohla začať plynúť skôr ako vôbec podľa tvrdenia navrhovateľa mala škoda vzniknúť, pričom navrhovateľ sa mohol dozvedieť o tom, že mu škoda vznikla až po jej vzniku. V tomto prípade treba rozlišovať pojmy vedomosť o škode a vedomosť o nezákonnom rozhodnutí (vedomosť o tom, že nastala škodová udalosť), nakoľko okamih vzniku škodovej udalosti nemusí byť časovo zhodný s okamihom vzniku škody resp. vedomosti navrhovateľa o vzniku škody a keďže v

tomto prípade škoda podľa tvrdenia navrhovateľa mala vzniknúť dňa 27.8.2010 a uvedeného dňa sa o nej aj o jej výške navrhovateľ mal možnosť dozvedieť s poukazom na ustanovenie § 19 ods. 1 veta prvá citovaného zákona, premlčacia 3 ročná subjektívna doba plynie od uvedeného dňa a končí dňom 27.8.2013 a teda nárok navrhovateľa uplatňovaný v tomto konaní návrhom na začatie konania doručeným tunajšiemu súdu dňa 29.1.2013 t.j. pred uplynutím premlčacej doby premlčaný nie je.

K podmienke uplatnenia nároku na súde a to predbežnému prerokovaniu nároku na náhradu škody príslušným orgánom v zmysle § 15 a nasledujúcich z.č. 514/2003 Z.z. súd poukazuje, že žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 19.12.2011 vyhotovená JUDr. Petrou Lukáčovou, advokátkou, Advokátska kancelária Mostná 72, 949 01 Nitra bola odoslaná Ministerstvu spravodlivosti dňa 18.7.2012 (poštový podací lístok v spise), pričom je nesporné, že Ministerstvo spravodlivosti SR nárok navrhovateľa na náhradu škody do 6 mesiacov odo dňa prijatia žiadosti neuspokojilo a preto súd konštatuje, že nejde o predčasne podaný návrh na začatie konania. Pokiaľ odporca namietal v konaní oprávnenie JUDr. Petry Lukáčovej, advokátky, Advokátska kancelária Mostná 72, 949 01 Nitra s poukazom na skutočnosť, že spoločnosť JUDr. Lukáčová & partners s.r.o. je zaregistrovaná v Obchodnom registri od 10.1.2012, súd zistil, že ku dňu odoslania žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody Ministerstvu spravodlivosti SR t.j. ku dňu 18.7.2012, preukázateľne JUDr. Petra Lukáčová mala možnosť vykonávať advokáciu ako fyzická osoba samostatne popri súčasnom výkone advokácie spôsobom konateľ spoločnosti s ručením obmedzeným ako vyplynulo z potvrdenia o spôsobe výkonu advokácie vystaveného SAK dňa 18.1.2013 (toto oprávnenie jej zaniklo počnúc dňom 1.1.2013). Vzhľadom na uvedené súd konštatuje riadne zastúpenie navrhovateľa advokátkou JUDr. Petrou Lukáčovou pri právnom úkone žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody adresovanej Ministerstvu spravodlivosti SR.

Z.č. 514/2003 Z.z. ustanovuje predpoklady zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci a to nezákonné rozhodnutie, vznik škody a príčinnú súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vzniknutou škodou, pričom pre vznik zodpovednosti štátu musia byť splnené všetky 3 podmienky súčasne. Ide o zodpovednosť štátu objektívnu, t.j. bez ohľadu na zavinenie. Súd dospel k záveru, že je splnený jeden zo základných predpokladov zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, v tomto prípade je to existencia nezákonného rozhodnutia Okresného súdu Ružomberok č.k. 5Er/341/2006-19 zo dňa 3.10.2007, keďže toto rozhodnutie bolo zrušené nálezom Ústavného súdu SR č.k. 3ÚS 20/2008-30 zo dňa 23.4.2008, súčasne s konštatovaním, že základné právo spoločnosti UNITED FINANCIAL GROUP LTD. na súdnu a inú právnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR predmetným uznesením porušené bolo, pričom súd je rozhodnutím Ústavného súdu SR viazaný. V tejto súvislosti súd poukazuje na dikciu ustanovenia § 5,6 z.č. 514/2003 Z.z..

V ďalšom súd skúmal existenciu ďalšieho nevyhnutného predpokladu pre konštatovanie zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a to vznik škody. S poukazom na ustanovenie § 17 z.č. 514/2003 Z.z. uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak. Pojem skutočnej škody nie je v zákone definovaný, predstavuje však ujmu, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného a spočíva v zmenšení jeho majetkového stavu, pričom je objektívne vyjadriteľná všeobecným ekvivalentom t.j. peniazmi a teda je aj napravitel'ná poskytnutím majetkového plnenia. Ušlý zisk je ušlým majetkovým prospechom a spočíva v tom, že nenastane zväčšenie majetku poškodeného, ktoré bolo možné, keby nebolo škodovej udalosti dôvodne očakávať s ohľadom na pravidelný beh vecí. Ako už bolo uvedené vyššie, navrhovateľovi na základe postúpenia pohľadávky patrí pohľadávka, ktorá vznikla na základe úverovej zmluvy voči dlžníkom R. R. a Y. R. vo výške 1 500 000,- Sk, t.j. 49 790,88 eur spolu s príslušenstvom, túto pohľadávku nadobudol navrhovateľ od postupcu za odplatu. V konaní navrhovateľ uplatňuje voči štátu náhradu škody spôsobenú pri výkone verejnej moci s poukazom na skutočnosť, že nedošlo k plnému uspokojeniu navrhovateľa pri výkone záložného práva formou dobrovoľnej dražby dňa 27.8.2010 (66 387,84 eur v zmysle zmluvy o záložnom práve bod prvý), keďže najvyššie podanie na dražbe bolo urobené len vo výške 60 000 eur pánom Y. Q., ktorý sa stal vydražiteľom a od tejto sumy bolo potrebné ešte odpočítať odmenu dražobníka a jeho hotové výdavky ako aj náklady dražby vo výške 1 776,88 eur, teda rozdiel predstavoval sumu vo výške 8 164,71 eur, na rozdiel od dražby konanej dňa 7.12.2007, kde najvyššie podanie urobil Ing. R. C. vo výške 79 665,41 eur, ktorý sa stal vydražiteľom a kde aj po odpočítaní odmeny dražobníka a jeho hotových výdavkov a tiež nákladov dražby vo výške 11 147 eur bol navrhovateľ uspokojený do výšky pohľadávky celkom v zmysle zmluvy o záložnom práve. V zmysle ustanovenia § 151 md ods. 1 písm.

i) Občianskeho zákonníka, záložné právo zaniká, ak sa vykonalo bez ohľadu na rozsah uspokojenia veriteľa. Automaticky však nemožno hovoriť o zániku celého dlhu výkonom záložného práva, keďže dlh zanikol len v rozsahu, v akom bol pri výkone záložného práva uspokojený veriteľ, pokiaľ sa strany nedohodnú inak. V tomto prípade zo zmluvy o záložnom práve vyplynula dohoda strán v tom znení, že záložným právom sa zabezpečuje pohľadávka záložného veriteľa vyplývajúca z úverovej zmluvy celkovo do výšky 2 000 000,- Sk, t.j. 66 387,84 eur s prísl., vzhľadom k tomu súd je toho názoru, že k uspokojeniu pohľadávky výkonom záložného práva formou dobrovoľnej dražby konanej dňa 27.8.2010 vzhľadom na výšku najvyššieho podania, ktoré urobil Y. Q., ktorý sa stal vydražiteľom a po odpočítaní odmeny dražobníka a jeho hotových výdavkov a nákladov dražby vo výške 1 776,88 eur nedošlo v celom rozsahu, ale len čiastočne vo výške 58 223,12 eur a vo výške rozdielu t.j. vo výške 8 164,71 eur (66 387,84 eur -58 223,12 eur) zostal dlh dlžníkov R. R. a Y. R. nesplnený, nezanikol a teda v tejto výške naďalej trvá pohľadávka navrhovateľa voči nim napriek tomu, že záložné právo zaniklo jeho vykonaním bez ohľadu na rozsah uspokojenia veriteľa a tento rozdiel vo výške 8 164,71 eur predstavuje nárok navrhovateľa voči dlžníkom R. R. a Y. R., keďže zmluvné strany vzájomnou dohodou práve takýmto spôsobom vymedzili rozsah pohľadávky, ktorá bola zabezpečená na základe zmluvy o záložnom práve k nehnuteľnosti č. 0/0267/06, hoci pohľadávka samotná v zmysle úverovej zmluvy č. 0/0267/06 zo dňa 4.1.2006 bola dojednaná vo výške 1 500 000,- Sk, t.j. 49 790,88 eur vrátane príslušenstva a to úroku vo výške 24% ročne a ktorá ku dňu 4.7.2007 v zmysle zmluvy o postúpení pohľadávky uzatvorenej medzi Y. U. a spoločnosťou navrhovateľa bola vyčíslená vo výške 2 491 513,- Sk, t.j. 82 703,08 eur s príslušenstvom. Podľa vyjadrenia PZ navrhovateľa v čase konania dobrovoľnej dražby dňa 27.8.2010 bola dokonca vo výške 15 661 780,82,- Sk, t.j. 514 543,94 eur. Navrhovateľ pristúpil k výkone záložného práva formou dobrovoľnej dražby, nakoľko ju považoval za najrýchlejší a za najefektívnejší spôsob uspokojenia a vymoženia tejto pohľadávky. Záložným právom však bola zabezpečená pohľadávka veriteľa voči dlžníkom len do výšky 66 387,84 eur, navrhovateľ si teda bol vedomý svojho dojednaní, že v takomto prípade pohľadávka môže byť uspokojená len v obmedzenom rozsahu a to do výšky 66 387,84 eur, zároveň aj dlžníci na základe uvedeného dojednaní boli si pre prípad výkonu záložného práva vedomí v rozsahu svojho dlhu voči veriteľovi. Takéto uspokojenie pohľadávky sa však pri dražbe konanej dňa 28.7.2010 nedosiahlo na rozdiel od dražby konanej dňa 7.12.2007. Vzhľadom na uvedené však dlh R. R. a Y. R. voči navrhovateľovi zanikol v rozsahu 58 223,12 eur, nakoľko v takejto výške bol navrhovateľ pri výkone záložného práva uspokojený, avšak v rozsahu 8 164,71 eur dlh R. R. a Y. R. voči navrhovateľovi nezanikol, keďže nedošlo k splneniu dlhu predajom založenej veci v rozsahu v akom bol tento dlh záložným právom zabezpečený na základe dohody strán. Súd poukazuje na všeobecné pravidlo, podľa ktorého, ak nemôže poškodený úspešne dosiahnuť uspokojenie svojej pohľadávky voči dlžníkovi, ktorý je mu povinný plniť, vtedy môže úspešne voči štátu uplatňovať nárok na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci. Navrhovateľ v konaní netrdil, že by sa doposiaľ vôbec pokúsil tento svoj nárok voči dlžníkom vymôcť podaním návrhu na začatie konania na súd a preto za tejto skutkovej situácie súd má za to, že nie je daný nevyhnutný predpoklad zodpovednosti štátu za škodu pri výkone verejnej moci a to vznik škody. Súd má za to, že navrhovateľ neunesol dôkazné bremeno v tejto otázke, t.z., súdu nepreukázal, že by sa jeho dlh voči dlžníkom vo výške 8 164,71 eur stal nevymáhateľný. Z tohto dôvodu súd uplatnený nárok navrhovateľa na náhradu škody titulom zodpovednosti štátu za škodu pri výkone verejnej moci považuje ku dňu svojho rozhodovania za nedôvodný a preto bolo potrebné návrh navrhovateľa v časti o zaplatenie sumy 8 164,71 eur zamietnuť.

Zároveň súd rozhodol o zastavení konania v časti o zaplatenie sumy 11 500,69 eur s poukazom na dispozičný prejav vôle navrhovateľa, ktorý vzal svoj návrh na začatie konania späť v tejto časti elektronickým podaním so zaručeným elektronickým podpisom doručeným tunajšiemu súdu dňa 24.9.2013 s čím poverený zamestnanec odporcu vyjadril svoj súhlas ako vyplynulo zo zápisnice z pojednávania konaného dňa 24.9.2013 s poukazom na ustanovenie § 96 ods. 1,2,3 OSP.

Podľa § 96 ods. 1 OSP, navrhovateľ môže vziať za konania späť návrh na jeho začatie, a to sčasti alebo celkom. Ak je návrh vzatý späť celkom, súd konanie zastaví. Ak je návrh vzatý späť sčasti, súd konanie v tejto časti zastaví.

Podľa § 96 ods. 2 OSP, súd konanie nezastaví, ak odporca so späťvzatím návrhu z vážnych dôvodov nesúhlasí; v takom prípade súd po právoplatnosti uznesenia pokračuje v konaní.

Podľa § 96 ods. 3 OSP, nesúhlas odporcu so späťvzatím návrhu nie je účinný, ak dôjde k späťvzatiu návrhu skôr, než sa začalo pojednávanie, alebo ak ide o späťvzatie návrhu na rozvod, neplatnosť

manželstva alebo určenie, či tu manželstvo je alebo nie je. V takomto prípade súd rozhodne o zastavení konania do 30 dní od späťvzatia návrhu.

O trovách konania súd rozhodol v zmysle ustanovenia § 142 ods. 1 OSP a priznal odporcovi, ktorý bol vo veci úspešný v celom rozsahu právo na náhradu trov potrebných na účelné bránenie svojho práva voči navrhovateľovi, ktorý vo veci úspech nemal. Odporca uplatnil náhradu trov konania titulom hotových výdavkov vo výške 107,63 eur, ktoré pozostávajú z nákladov na dopravu spojených s účasťou povereného zamestnanca Ministerstva spravodlivosti SR na pojednávaní dňa 16.7.2013 a dňa 24.9.2013 na tunajšom súde, z toho vyčíslenie nákladov na dopravu na pojednávanie dňa 16.7.2013 je vo výške 55,08 eur, jednalo sa o motorové vozidlo e.č. BA 423 NZ, ktoré najazdilo 584 km z toho 24 km v mestskej prevádzke a 560 km mimo mestskej prevádzky, keď normovaná spotreba u vozidla je v mesta 8,60 l/100 km a mimo mesta 6,76 l/100 km. Podľa normovanej spotreby malo vozidlo spotrebovať 39,914 l a taká bola aj skutočná spotreba vozidla, cena pohonnej látky 1,380 eur/l, pričom bola priložená žiadanka na prepravu a záznam o prevádzke vozidla. Taktiež boli vyčíslené náklady na dopravu na pojednávanie na tunajšom súde dňa 24.9.2013 vo výške 52,55 eur motorovým vozidlom e.č. BL 555 EG, pričom vozidlo najazdilo 584 km, z toho 24 km v mestskej prevádzke a 560 km mimo mestskej prevádzky, keď jeho normovaná spotreba je v meste 8,70 l/100 km a mimo mesta 6,43 l/100 km, podľa normovanej spotreby malo vozidlo spotrebovať 38,08 l a to aj skutočne spotrebovalo, pričom cena pohonnej látky za 1 l je 1,380 eur. Taktiež bol priložený záznam o prevádzke vozidla a žiadanka na prepravu. Súd vo vyčíslení trov konania odporcu nezistil žiadne nedostatky a preto mu ich priznal v uplatnenej výške, keď prihladol k príslušným ustanoveniam z.č. 283/2002 Z.z. o cestovných náhradách. Čo sa týka náhrady trov konania v súvislosti so zastavením konania v časti o zaplatenie sumy 17 500,70 eur, navrhovateľ netvrdil, že svoj návrh, ktorý bol podaný dôvodne vzal späť pre správanie odporcu resp., že by odporca nejakým spôsobom zavinil, že konanie sa muselo zastaviť a preto nebolo možné navrhovateľovi v súvislosti so späťvzatím na začatie konania v časti priznať náhradu trov konania.

V zákonom stanovenom lehote proti rozsudku súdu prvého stupňa v časti výroku, ktorým súd návrh zamietol a v časti výroku o náhrade trov konania podal odvolanie navrhovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu. Navrhoval odvolaciemu súdu napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zmeniť tak, že uloží odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi náhradu škody vo výške 8.164,71 eur a nahradiť navrhovateľovi trovy konania, trovy právneho zastúpenia vrátane trov odvolacieho konania všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Vo svojom odolaní poukazoval na to, že dôvodom a právnym titulom na podanie návrhu je existencia nezákonného rozhodnutia Okresného súdu Ružomberok zo dňa 03.10.2007 sp. zn. 5Er/341/2004, ktoré bolo zrušené nálezom Ústavného súdu SR zo dňa 23.04.2008 sp. zn. III ÚS 20/08-30, v ktorom Ústavný súd SR konštatuje, že základné právo navrhovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR uznesením Okresného súdu Ružomberok sp. zn. 5Er/341/2006 zo dňa 03.10.2007 bolo porušené a preto bolo uznesenie okresného súdu zrušené. Rozhodnutie Okresného súdu Ružomberok nebolo v súlade s normami hmotného a procesného práva, ktorými sa mal schváliť príklep a odôvodnenie tohto nezákonného rozhodnutia svedčí podľa Ústavného súdu SR zjavnej neodôvodnosti, arbitrárnosti, čo znamená jeho neakceptovateľnosť z hľadiska základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Okresný súd sa pri svojom rozhodovaní neriadil ust. § 61 a) ods. 2 Exekučného poriadku a § 151 h) ods. 6 Občianskeho zákonníka, a tým nechránil a negarantoval základné právo sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy v rámci exekučného konania, čím porušil základné právo navrhovateľa podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy. V ostatnej časti zopakoval dôvody svojho návrhu uvádzané v priebehu konania a ustálenú judikatúru. Ďalej uviedol, že rozdiel spočívajúci v sume zodpovedajúcej výške zabezpečenia pohľadávky 66.387,83 eur, ktorá by bola bývala získaná zo zostatku výťažku dosiahnutého na dražbe dňa 07.12.2007, nebyť toho času existujúceho nezákonného rozhodnutia OS Ružomberok a zostatkom výťažku dosiahnutého na dražbe dňa 27.08.2010 vo výške 58.223,12 eur, je existujúcou škodou spôsobenou nezákonným rozhodnutím štátneho orgánu a predstavuje sumu vo výške uplatňovanej pohľadávky. Má za to, že sú splnené všetky predpoklady zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, v zmysle § 6 Zákona č. 514/2003 Z. z., t. j. existencia nezákonného rozhodnutia, spôsobená škoda spočívajúca v rozdielu výťažku dosiahnutého na dražbe dňa 07.12.2007 a dražbe dňa 27.08.2010 a príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vzniknutou škodou.

K odvolaniu navrhovateľa proti rozsudku súdu prvého stupňa podal písomné vyjadrenie odporca. Vo svojom vyjadrení uviedol, že považuje napadnutý rozsudok okresného súdu za vecne správny a navrhuje tento rozsudok potvrdiť. Stotožňuje sa v celom rozsahu s právnym záverom súdu, podľa

ktorého navrhovateľ v konaní neunesol dôkazné bremeno, keď nepreukázal existenciu škody ako základného predpokladu vzniku nároku na náhradu škody podľa Zákona č. 514/2003 Z. z., konkrétne keď nepreukázal, že by sa jeho pohľadávka vo výške 8.164,71 eur stala nevymáhateľná. Napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zodpovedá ustálenej judikatúre Ústavného súdu SR v obdobných právnych veciach a z tejto judikatúry odvodenej základnej téze, v zmysle ktorej všeobecný súd musí skúmať všetky podmienky nároku na náhradu škody, ktorý vzniká až po splnení všetkých jeho predpokladov, teda až po tom ako sa ukázali byť neúčinné iné prostriedky ochrany, resp. kompenzácie majetkovej ujmy na základe iných právnych nárokov (III ÚS 361/2009, II ÚS 165/2012, IV ÚS 159/2012, II ÚS 17/2013, Krajský súd v Žiline 5Co/87/2013). Z opatrnosti namietol, že navrhovateľ vo svojom odvolaní, okrem svojho nesúhlasu s rozsudkom súdu prvého stupňa a z opakovania svojej argumentácie z konania pred súdom prvého stupňa neuviedol ani jeden z odvolacích dôvodov podľa § 205 ods. 2 O. s. p.

Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal napadnutý rozsudok v intenciách uvedených v ust. § 212 ods. 1 O. s. p. a bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 214 ods. 2 O. s. p. v spojení s ust. § 156 ods. 2 O. s. p. rozsudok okresného súdu v časti výroku napadnutého odvolaním potvrdil v súlade s ust. § 219 ods. 1, 2 O. s. p. Rozsudok okresného súdu v časti výroku nenapadnutého odvolaním ponechal nedotknutý.

V zmysle ust. § 219 ods. 1 O. s. p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

V zmysle ust. § 219 ods. 2 O. s. p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku prislúchajúceho spisového materiálu, vyhodnotení toho, čo uviedol v rámci odvolacieho konania odvolateľ - navrhovateľ, ako aj v písomnom vyjadrení, odporca konštatuje, že prvostupňový súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti potrebné pre posúdenie veci, vykonal dokazovanie, ktoré vyhodnotil v súlade s ust. § 132 a nasledujúcich O. s. p. a dospel k skutkovým a právnym záverom, s ktorými sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil a preto s poukazom na ust. § 219 ods. 2 O. s. p. keďže sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutie obmedzuje sa na skonštatovanie správnosti jeho dôvodov. Rozhodnutie prvostupňového súdu zodpovedá zákonným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia v súlade s ust. § 157 ods. 2 O. s. p. Okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil.

Úvaha okresného súdu v prejednávanej veci nebola ľubovoľná, ale vychádzala z dostatočne zisteného skutkového stavu a zodpovedala skutočnostiam, ktoré boli v dokazovaní zistené. Vyhodnotenia a závery okresného súdu neboli v rozpore s tým, čo bolo v konaní preukázané, ani v rozpore s formálnou logikou. Okresný súd dostatočne vysvetlil, ktoré skutočnosti považoval za rozhodné, preukázané a z ktorých dôkazov vychádzal, akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil.

Odvolací súd poukazuje na to, že právna úprava neurčuje ako má súd dôkazy hodnotiť. Uvádza len, že súd hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, tak aby bola súčasne dodržaná právna úprava, formálna logika a aby rozhodnutie, resp. jeho odôvodnenie vychádzalo zo zisteného skutkového stavu, čo v danom prípade bolo naplnené. Z vyššie uvedených skutočností vyplýva neunesenie dôkazného bremena navrhovateľa v tomto súdnom konaní. Odvolací súd vo všeobecnej rovine k výsledkom dokazovania a ich hodnoteniu zo strany prvostupňového súdu pre úplnosť dodáva, že v spornom konaní primárne nesie dôkazné bremeno navrhovateľ v súvislosti s tými tvrdeniami, ktoré umožňujú návrhu vyhovieť, ak budú tieto tvrdenia preukázané a na strane druhej i odporca nesie dôkazné bremeno tých tvrdení, ktorými odôvodňuje súdu obranu proti návrhu. Ak nie je možné zistiť určitú skutkovú okolnosť, ktorá je medzi účastníkmi sporná a pre rozhodnutie dôležitá, postihne nepriaznivý dôsledok toho účastníka, ktorý mal v súvislosti s ňou dôkaznú povinnosť. V danom prípade išlo o navrhovateľa a jeho skutkové tvrdenia a dôkazy navrhnuté v konaní. Dôsledok neunesenia dôkazného bremena v danom prípade na strane navrhovateľa, sa premietlo do rozhodnutia súdu prvého stupňa. Ďalej odvolací súd poznamenáva, že obsahom práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane

ľudských práv a slobôd) je umožniť každému bez akejkoľvek diskriminácie reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu vo veci konať a rozhodnúť. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces, ale nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV ÚS 252/04), ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (I ÚS 50/04). Do obsahu základného práva, čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru, nepatrí ani právo účastníka vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (II ÚS 3/97, II ÚS 251/03).

S poukazom na vyššie uvedené závery odvolací súd neuznal opodstatnenosť argumentácií, na ktorých odvolateľ založil svoje odvolacie dôvody a preto napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil ako vecne správny.

Pri rozhodovaní o náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd vychádzal z ust. § 142 ods. 1 O.s.p., § 151 O.s.p. v spojení s ust. § 224 ods. 1 O.s.p. Odporca ako úspešný účastník v odvolacom konaní si náhradu trov odvolacieho konania neuplatnil.

Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.